

Elena zaznamená, že navzdory divoké gestikulaci a rozhazování rukama to Luisu spíš víc bolestně zasáhlo, než rozezlilo. Tíha Renterovy smrti ji naprosto zdrtila, určitě celou noc oka nezamhouřila a z prolitých slz má kruhy pod očima.

„Jaký video? Tys ho viděla?“

„Nemám s tebou o čem mluvit!“

Luisa se rozběhne ke dveřím, ale Isabel ji zadrží.

„Vím, čím si teď procházíš, ale pro naše přátelství a pro naši vzájemnou náklonnost, kterou mezi sebou máme a kterou jsem chovala i k tvému manželovi, vyslechni ji, Luiso. Jak dlouho se známe? Elenu jsi přece znala už jako malou holku.“

„O to víc to bolí.“

Luisa se zapotácela a Isabel ji vede k pohovce. Elena čeká na vhodný okamžik, aby si s ní mohla promluvit. Ráda by k ní přistoupila a také ji objala, ale dobře ví, že by ji to jen vyděsilo.

„Luiso, o jaké video jde?“

„Máme doma bezpečnostní okruh s kamerami. V pracovně taky jednu měl a... Já jsem to neviděla, ale policajti mi řekli, že... jak jsi jen mohla udělat něco takového? Takovou surovost... Kdo si něco podobného zaslouží? Mlátila jsi ho těžítkem tak dlouho, dokud...“

„Já si to nepamatuju.“

Poprvé za tu dobu Elena při své obhajobě pocítí, že není úniku. Sama si není jistá, co se stalo. Rozpomíná se jen v jakýchsi záblescích. „Klan zajatce nebere,“ řekl jí Rentero. A ona se ho zeptala, co to jako je, ten Klan, ale Rentero jí neodpověděl. Naléhala na něj tak urputně, až jí komisař pohrozil tím, že na ni zavolá policii. „Musíš se smířit s tím, že tohle nemůžeš vyhrát,“ řekl jí. Jasně si teď vzpomíná, že popadla tu skleněnou kouli, i na okamžik, kdy odcházela. Napadlo ji, že kdyby tam zůstala, skončila by v poutech, což by jí doslova svázalo ruce i nohy a ona by už nemohla Záratemu nijak pomoci.

„Slyšela jsi někdy o něčem, čemu říkají Klan?“

Luisa rozrušeně vstane z pohovky. Svádí vnitřní boj mezi tím, zda má odpovědět nebo odejít. Isabel se rozhodne nechat je o samotě, předpokládá, že tak bude Renterova manželka spíše ochotna odpovídat.

„Klan... To nevím, co je... Možná jsem to někdy od Manu-ela slyšela... když s někým hovořil po telefonu...“

„Vzpomeň si. Je to důležitý.“

„O práci mi nikdy nic neřikal. Domnívám se, že mě nechtěl děsit, ačkoliv prohlašoval, že má příšerně nudnou profesi a že o sobě nerad mluví, ale... byli jsme spolu tak dlouho, takže poznám, když ho něco znepokojuje. A poslední dobou..., na tom nebyl dobře.“

„A jak se to projevovalo? Mně říkal, že OAP musí něco udělat... Myslíš, že to s tím mohlo souviset?“

„Možná jo... Byli jsme na večeři s jedním jeho přítelem, je to profesor, co přednáší na medicíně, a ten k nám potom ještě párkrát přišel na návštěvu. Možná je to hloupost, ale od té doby začal špatně spát.“

„Víš, jak se ten profesor jmenuje?“

„Jo, znám ho dlouho, je to Juan Chavarrías. Jednou... Ani nevím, jestli ti to mám vyprávět.“

„Vím, že je těžký mi po tom všem důvěřovat, ale můžu tě ujistit, že jediný, co chci, je, aby pravda vyšla najevo.“

„Stalo se to v noci, jsou to tři dny, vzbudila jsem se a Manuel v posteli nebyl. Dostala jsem strach, tak jsem vstala. Byl ve výklenku s výhledem do parku. Tohle místo měl z celého domu nejraději, chodíval se tam dívat na západ slunce v Retiru... Ptala jsem se ho, jestli se něco děje, a on mi řekl, že ho chtějí obvinít z nějakých věcí, ale že to stěží pochopím. Pak už mi nechtěl říct nic. Následujícího dne už se o tom nechtěl bavit a požádal mě, abych na to zapomněla.“

Zničehonic, jako blesk z čistého nebe Eleně mezi všemi možnostmi, kterými se dosud probírala, projede hlavou nové poznání. Ten důvěrný způsob, jakým s ní Rentero hovořil